

...

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

végzése

Az ügy száma:

Kfv.V.35.059/2025/3.

A tanács tagjai:

dr. Darák Péter a tanács elnöke

dr. Stefancsik Márta előadó bíró

dr. Márton Gizella bíró

dr. Demjén Péter bíró

Ságiné dr. Márkus Anett bíró

A felperes:

Kft Kft. (cím1.)

A felperes jogi képviselője:

Dr. Radnai Éva Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd:

dr. Radnai Éva ügyvéd, cím2)

Az alperes:

NAV Fellebbviteli Igazgatósága

(cím3)

Az alperes jogi képviselője:
jogtanácsos

Mészárosné dr. Kálmán Katalin kamarai

A per tárgya: adóhatósági határozat elleni közigazgatási per

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: a Győri Törvényszék 2024. november 11. napján kelt 2.K.700.125/2022/87. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2020. október hónapban 124.727.000 Ft, 2020. november hónapban 114.811.304 Ft, 2020. december hónapban 49.218.672 Ft, 2021. január hónapban 44.393.312 Ft, 2021. február hónapban 62.999.712 Ft, 2021. március hónapban pedig 31.847.376 Ft értékű, a Társaság 1. s.r.o. (a továbbiakban: Társaság1.) szlovák és a Társaság 2. s.r.o. (a továbbiakban: Társaság2.) cseh illetőségű társaságok felé teljesített Közösségen belüli termékértékesítést szerepeltetett bevallásaiban, amelyek után fizetendő adót az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 89. § szerinti adómentességre hivatkozással nem vallott be.

[2] Az elsőfokú adóhatóság a 2020. október hónapra folytatott adóellenőrzés eredményeként a felperes terhére áfa adónemben 33.676.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, amelyből 25.353.000 Ft-ot jogosulatlan igénylésnek, 8.323.000 Ft-ot pedig adóhiánynak minősített, egyúttal kötelezte őt az adóhiány, 16.838.000 Ft adóbírság és 37.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére. A felperes fellebbezése nyomán eljár alperes a 6443403032/2021/NAV iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[3] Az elsőfokú adóhatóság a 2020. november hónapra folytatott adóellenőrzés eredményeként a felperes terhére áfa adónemben 30.999.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, amelyből 21.926.000 Ft-ot jogosulatlan igénylésnek, 9.073.000 Ft-ot pedig adóhiánynak minősített, egyúttal kötelezte őt az adóhiány, 15.500.000 Ft adóbírság és 268.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére. A felperes fellebbezése nyomán eljár alperes a 6443580069/2021/NAV iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[4] Az elsőfokú adóhatóság a 2020. december hónapra folytatott adóellenőrzés eredményeként a felperes terhére áfa adónemben 13.289.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, amelyből 7.138.000 Ft-ot jogosulatlan igénylésnek, 6.151.000 Ft-ot pedig adóhiánynak minősített, egyúttal kötelezte őt az adóhiány, 6.645.000 Ft adóbírság és 183.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére. A felperes fellebbezése nyomán eljár alperes a 6425512891 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[5] Az elsőfokú adóhatóság a 2021. január hónapra folytatott adóellenőrzés eredményeként a felperes terhére áfa adónemben 11.986.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, amelyből 9.212.000 Ft-ot jogosulatlan igénylésnek, 2.774.000 Ft-ot pedig adóhiánynak minősített, egyúttal kötelezte őt az adóhiány, 5.993.000 Ft adóbírság és 105.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére. A felperes fellebbezése nyomán eljár alperes a 6434643753 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[6] Az elsőfokú adóhatóság a 2021. február hónapra folytatott adóellenőrzés eredményeként a felperes terhére áfa adónemben 17.010.000 Ft jogosulatlan igénylésnek minősülő adókülönbözetet állapított meg, egyúttal kötelezte őt 8.505.000 Ft adóbírság megfizetésére. A felperes fellebbezése nyomán eljár alperes a 6454662680 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[7] Az elsőfokú adóhatóság a 2021. március hónapra folytatott adóellenőrzés eredményeként a felperes terhére áfa adónemben 8.883.000 Ft jogosulatlan igénylésnek minősülő adókülönbözetet állapított meg, egyúttal kötelezte őt 4.442.000 Ft adóbírság megfizetésére. A felperes fellebbezése nyomán eljár alperes a 6426410026 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[8] A határozatok indokolása szerint az Áfa tv. 89. § (1) bekezdése és az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) gyakorlata alapján a Közösségen belüli termékértékesítés akkor minősül adómentesnek, ha a termék feletti tulajdonosként történő rendelkezési jog átszáll a vevőre, és az értékesítő igazolja, hogy e terméket feladták vagy elszállították egy másik tagállamba, és a termék e feladás vagy szállítás során ténylegesen elhagyta a tagállam területét. Ennek bizonyítása az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air). 98. § (3) bekezdése szerint a felperest terheli.

[9] A Társaság1. felé irányuló értékesítés kapcsán rögzítette, hogy nem tárt fel e társaság valós gazdasági tevékenységét igazoló körülményt, így nem nyert bizonyítást, hogy az áruk egy másik tagállamban tényleges gazdasági tevékenységet folytató adóalany tulajdonába kerültek volna. Kiemelte, hogy önmagában egy formailag megfelelő CMR okmány a tulajdonosként történő rendelkezési jog átszállását nem igazolja. Az a tény, hogy a Társaság1. bélyegzője szerepel a CMR-en, nem alkalmas az adómentesség feltételeinek

igazolására, mivel a társaság valódi gazdasági tevékenységet nem végzett. Utalt arra is, hogy a Társaság1. a CMR szerinti átvételi helyen nem rendelkezett telephellyel, raktárral, a felperes pedig nem győződött meg arról, hogy a Társaság1. hol folytatja gazdasági tevékenységét.

[10] A Társaság2. vonatkozásában megállapította, hogy a számlázott áru a felperes adómentes közösségi számlázásával induló háromszögügylet eredményeként nem a végső rendeltetési helyére került, hanem egy számlázási láncon keresztül visszakerült Magyarországra, tehát végleges jelleggel nem hagyta el Magyarország területét. Utalt rá, hogy az értékesített kávé csomagolásán magyar felirat szerepelt, így a termékek a szlovák piacra vonatkozó előírásoknak nem feleltek meg. A felperes tudta, hogy áru nem a rendeltetési helyére került, mégsem próbált meggyőződni arról, hogy az árut ki és milyen jogcímen veszi át. Utalt arra is, hogy a felperes működését már akkor is magánszemély (a továbbiakban: Magánszemély) irányította, amikor a társasághoz semmilyen jogcímen nem kötődött. A Társaság2. és a háromszögügylet harmadik szereplőjének valós működése nem nyert igazolást, a számlák és az CMR-ek pedig önmagukban nem bizonyítják kétséget kizáróan a közösségi értékesítés megvalósulását. A Társaság2. részére történő közösségi termékértékesítés számlázása az áru valós rendeltetési helyének elfedését szolgálta, tehát a felperes e magatartásával egy jogosulatlan adóelőny megszerzését célzó, csalárd számlázási lánc megteremtéséhez járult hozzá, így az adómentesség nem illeti meg. Mindezek alapján megállapította, hogy a vizsgált ügyletek belföldi termékértékesítésnek minősülnek, amelyek után a felperes az Áfa tv. 2. § a) pontja és 55. § (1) bekezdése alapján áfa fizetésére köteles.

A jogerős ítélet

[11] A felperes keresettel támadta az alperes határozatait. Az elsőfokú bíróság a peres eljárásokat egyesítette, majd jogerős ítéletével a felperes keresetét alaptalanként elutasította.

[12] Ítéletének indokolásában az Air. 98. § (3) bekezdésére hivatkozással rögzítette, hogy a felperesnek kell bizonyítania, hogy az Áfa tv. 89. § (1) bekezdése szerinti adómentesség feltételei fennállnak.

[13] Megállapította, hogy a termékeken található magyar felirat arra utal, hogy a kávé eredetileg is a magyar, nem pedig a szlovák piacra szánták, és az véglegesen nem hagyta el Magyarország területét. E körülmény alátámasztja továbbá a felperes pozitív tudattartalmát is. Utalt rá, hogy a felperes által csatolt, szlovák címkével ellátott terméket ábrázoló fényképről nem volt beazonosítható, hogy az az általa szállított kávészállítmányból származott-e.

[14] Rögzítette, hogy a Társaság1. nem működött együtt a megkeresett szlovák adóhatósággal, székhelyén nem volt fellelhető, tevékenysége nem volt beazonosítható. A Kúria Kfv.V.35.371/2018/9. számú határozatára utalással kiemelte, hogy a gazdasági

tevékenységet nem folytató közösségi vevő pecsétjének CMR okmányon való elhelyezése nem bizonyítja a teljesítést. Hivatkozott arra, hogy a kiszállítás tényét igazolni hivatott CMR hitelessége is megdőlt, mivel a felperes és a fuvarozó ugyanazon kiszállítást eltérő CMR-ekkel kívánták igazolni, továbbá Társaság1. a CMR-en szereplő átvételi helyen telephellyel, raktárral nem rendelkezett, ott valós gazdasági tevékenységet nem végzett. Helytállóan rögzítette az adóhatóság, hogy a raktározási szerződés és a fuvarozói nyilatkozat sem volt alkalmas ennek bizonyítására. Utalt rá, hogy nem állt rendelkezésre olyan dokumentum, amely igazolná, hogy az értékesítés eredményeként az áru megérkezett a vevő telephelyére vagy más olyan raktárba, amelynek használati jogcíme bizonyított, ez pedig az Air. 98. § (3) bekezdése alapján a felperes terhére esik. Mindezek alapján megállapította, hogy a termékkel tulajdonosként való rendelkezési jog nem szállt át az adóalanyiság jeleit nem mutató Társaság1-re, továbbá a kiszállítás tényleges megtörténte is kérdéses, ekként az adómentesség törvényi feltételei nem álltak fenn. Alaptalanul sérelmezte a felperes, hogy az adóhatóság csak olyan kifogásokat emelt a Társaság1. kapcsán, amelyekre nem volt ráhatása, ugyanis a feltárt körülmények – a kapcsolattartást és teljesítést igazoló dokumentumok hiánya, a keretszerződés tartalma – felvetik a felperesi ügyvezetők kellő körültekintésének hiányát.

[15] Rögzítette, hogy a Társaság2. kapcsán a felperesnek tudnia kellett volna, hogy az e társaság felé értékesített kávé tényleges rendeltetési helye Magyarország, így az áru nem kerül végleges jelleggel másik tagállamba. Ezt támasztja alá az ügyletek gazdasági racionalitásának hiánya, a kávé országok közötti utaztatása. Kiemelte, hogy a forgalmazó szerint a kérdéses termékfajtát kizárólag Magyarországon forgalmazták. A láncolatban szereplő társaságok a háromszögügylet részeseként továbbszámlázták az árut Társaság2-nek, ami azonban ténylegesen nem került leszállításra, majd a Magyarországra való visszaszállítást követően az áru egy raktárban került elhelyezésre, ezen időszakban pedig továbbszámlázásra került különböző társaságok között. Kiemelte, hogy a kávé végleges rendeltetési helye általában Magyarország volt. Utalt arra is, hogy a láncolatban szereplő társaságok a beszerzési árnál alacsonyabb áron vagy minimális felárral számlázták tovább az árut, ami ellentétes a gazdasági racionalitással. Megállapította, hogy a közösségi vevők az adómentességre hivatkozással nem fizettek adót, az őket követő magyarországi társaságok pedig nem nyújtottak be bevallást vagy azok adóminimalizáló jellegűek voltak. A társaságok pénzügyi kockázatot sem vállaltak, ugyanis a láncolatban előre finanszírozásra került sor. A Társaság2. vonatkozásában kiállított CMR-ek hitelessége is megkérdőjeleződött, az azokban feltüntetett átvételi hely ugyanis nem egyezett a szerződésben foglalt átvételi hellyel, továbbá előfordult, hogy egy szállítmányra két eltérő CMR-t állítottak ki. A különböző feladó társaságoktól származó CMR-ek továbbá azonos sorszámtartományba estek, illetve a későbbi fuvarról kiállított CMR-ek sorszáma kisebb, mint a korábbi fuvarról kiállított CMR-ek sorszáma. Utalt arra is, hogy az adóhatóság okszerűen értékelte a Magánszemély kávékereskedelem terén kifejtett korábbi tevékenységét, kapcsolatait.

[16] Kiemelte, hogy a felperes által hivatkozott, adólevonási joggal kapcsolatos EUB-határozatok jelen ügyben nem alkalmazhatóak. Az EUB C-273/11. számú (Mecsek-Gabona) és C-409/04. számú (Teleos) ügyekben hozott határozatra hivatkozással előadta, hogy Társaság1. esetében a termékkel tulajdonosként való rendelkezési jog nem szállt át a vevőre, valamint a kiszállítást alátámasztó CMR-ek hitelessége is megdőlt, míg Társaság2. esetében nem nyert igazolást, hogy a termékeket feladták vagy elszállították egy másik tagállamba, valamint hogy a termék ténylegesen és végleges jelleggel elhagyta a termékértékesítés

szerinti tagállam területét. A Társaság2. vonatkozásában végül utalt arra, hogy nem rendeltetésszerű az olyan joggyakorlás, amely során a Közösség több tagállamát érintő számlázási láncolatot hoznak létre azért, hogy az áru tényleges útjának átláthatóságát ellehetetlenítsék, illetve a közösségi értékesítés látszatát megteremtsék, de az adó megfizetésére egyik tagállamban sem kerül sor.

A felülvizsgálati kérelem

[17] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelynek befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab) és ad) alpontjai, valamint b) pontja alapján kérte.

[18] A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti befogadási ok körében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eltért a Kúria Kfv.I.35.611/2012/4. számú határozatától, mivel ügyleteinek teljesülése nem volt kétséges, arról pedig nem tudott és nem is kellett tudnia, hogy a vevő, illetve annak további vevői család módon jártak el. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság eltért a Kúria Kfv.I.35.828/2012/8. számú határozatától, ugyanis a vevő, illetve a vevő vevője sem követett el adócsalást, továbbá az adóhatóság szerint több országon át, minden vevő vonatkozásában követnie kellett volna az értékesített termékek útját.

[19] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerinti befogadási ok körében előadta, hogy a bíróság ellentmondásosan, iratellenesen, nem megfelelően értékelte a bizonyítékokat, és nem észlelte, hogy az adóhatóság nem tisztázta a tényállást, amivel megsértette a Kp. 78. § (2) bekezdését. Kifogásolta, hogy az adóhatóság a tudattartalommal kapcsolatos megállapításait nem az általa megismert és megismerhető tényekre alapította. Sérelmezte, hogy a bíróság a tudattartalomra vonatkozó adóhatósági megállapításokat példálózva, és nem tételesen elemezte, valamint nem tért ki azok életszerűségére. Szükségesnek tartotta a Kúria állásfoglalását abban a kérdésben, hogy felelősségre vonható-e az adóalany, ha a számlázási láncban mögötte elhelyezkedő harmadik vagy negyedik vevő jogellenesen él adólevonási jogával.

[20] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontja szerinti befogadási ok kapcsán részletesen idézte az EUB C-409/04. sz. (Teleos) ügyben, valamint C-80/11. és C-142/11. sz. (Mahagében/Dávid), C-108/17. sz. (Enteco Baltic) és C-531/17. sz. (Vetsch) ügyekben hozott határozatait. Kifejtette, hogy az adómentesség elvesztését az adókijátszást elkövető szlovák és bolgár társaságok kapcsán e tagállamok adóhatóságainak kellett volna megállapítania. Szükségesnek tartotta előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését annak kapcsán, hogy milyen terjedelmű ellenőrzési kötelezettség terheli a termékek értékesítőjét a vevők vonatkozásában, befolyásolja-e a termékértékesítés adómentességét az áruk termékértékesítés helye szerinti tagállamba történő visszakerülése, van-e jelentősége az árukon szereplő címkézésnek, illetve hogyan értelmezendő a termék feletti rendelkezési jog fogalma.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei – az alábbiak szerint – nem állnak fenn.

[22] A Kp. 118. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[23] A Kp. 117. § (4) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, annak fennállását bizonyítani azonban, továbbá – a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti ok kivételével – indokolni nem kell. A 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A fél által megjelölt befogadhatósági okhoz a bíróság nincs kötve.

[24] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását egyrészt a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontjai alapján kérte.

[25] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján, a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálati kérelem befogadására akkor kerülhet sor, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria még nem foglalt

állást, feltéve hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn [7/2023. JEH], míg a joggyakorlat továbbfejlesztése céljából a befogadás akkor indokolt, ha az egységes bírói gyakorlatnak a befogadási kérelemben megfogalmazott elvi okból történő változtatása indokolt lehet, vagy olyan új elvi jelentőségű jogkérdés merült fel, amely a Kúria állásfoglalását igényli.

[26] A Kúria rámutat, hogy a Közösségen belüli termékértékesítés Áfa tv. 89. § (1) bekezdése szerinti adómentességével, illetve az ezzel összefüggő bizonyítási teherrel kapcsolatosan kapcsolatban kiterjedt, az EUB releváns [pl. a C-409/04. sz. (Teleos), a C-184/05. sz. (Twoh International BV), és a C-273/11. sz. (Mecsek-Gabona) ügyekben hozott] határozatain alapuló, hosszabb ideje óta egységes joggyakorlattal rendelkezik [Kfv.V.35.150/2013/8.; Kfv.VI.35.169/2013/9.; Kfv.III.35.119/2015/8.; Kfv.I.35.632/2015/9.; Kfv.V.35.043/2017/6.; Kfv.V.35.057/2018/13.; Kfv.I.35.236/2018/5.; Kfv.V.35.371/2018/9.; Kfv.V.35.008/2022/9.; Kfv.I.35.430/2022/6.; Kfv.VI.35.424/2022/8.; Kfv.V.35.458/2022/12.]. Az elsőfokú bíróság a Kúria és az EUB hivatkozott gyakorlatára figyelemmel volt, annak egyes elemeit ítéletének indokolásában ismertette. A Kúria az ügyben nem észlelt olyan körülményt sem, amely folytán ezen egységes gyakorlat továbbfejlesztése indokolt lenne.

[27] A felperes e befogadási ok körében arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen, okszerűtlenül mérlegelte az ügyletek adómentességére vonatkozó bizonyítékokat. Az ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság a konkrét ügyben helytállóan értékelte-e a rendelkezésre álló bizonyítékokat, nem tekinthető elvi jelentőségű jogkérdésnek. A felperes e hivatkozása a bíróság által figyelembe vett bizonyítékok ismételt egybevetésére és értékelésére, a bizonyítás eredményének felülmérlegelésére irányul, amelyre a Kúriának – iratellenesség vagy kirívóan okszerűtlen mérlegelés hiányában – egyébként sincs lehetősége [Kfv.II.37.904/2020/2.; Kfv.I.35.316/2021/2.; Kfv.II.37.673/2021/2.; Kfv.I.37.431/2022/3.; Kfv.I.37.761/2022/2.; Kfv.II.37.760/2022/2.; Kfv.III.37.028/2022/2.; Kfv.II.37.220/2023/2.; Kfv.V.37.686/2023/3.; Kfv.V.35.285/2023/2.; Kfv.V.35.005/2024/2.; Kfv.V.35.188/2024/4.]. Mindezek alapján a felülvizsgálati kérelem Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján történő befogadása nem volt indokolt.

[28] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az előtendő jogi probléma a jogalanyok széles körét érinti vagy ha a vizsgálandó jogkérdés az egyedi ügyön túlmutat, az nagy számban előforduló új típusú ügyben merült fel. A befogadás viszont ekkor is csak abban az esetben indokolt, ha a Kúria az adott jogkérdésben korábban még nem foglalt állást [Kfv.I.37.471/2023/2., Kfv.II.37.590/2023/2.; Kfv.II.37.596/2023/2.; Kfv.VII.45.059/2023/2.; Kfv.V.35.007/2024/2.]. A Közösségen belüli termékértékesítés adómentessége kapcsán ugyanakkor a Kúriának a fent kifejtettek szerint kiterjedt gyakorlata van, így a befogadásra ezekből sem kerülhetett sor.

[29] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontja is alapján kérte.

[30] E körben a Kúria kiemeli, hogy az EUB előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége – az EUB C-238/81. számú (Cilfit) ügyben hozott ítéletére is figyelemmel – nem indokolja a felülvizsgálati kérelem befogadását, ha a jogerős határozattal összefüggésben megállapítható a relevancia hiánya, illetve az *acte éclairé* vagy az *acte clair* doktrína érvényesülése [Kfv.I.35.192/2023/3.; Kfv.I.35.283/2023/2.; Kfv.III.37.442/2024/2.]. A Kúria álláspontja szerint a felperes előzetes döntéshozatal iránti kérelme egyrészt olyan kérdéseket vet fel, amelyeket az EUB a C-409/04. sz. (Teleos), C-184/05. sz. (Twoh International BV), és a C-273/11. sz. (Mecsek-Gabona) ügyekben hozott ítéletében már eldöntött, így kimutatható az *acte éclairé* doktrína érvényesülése. A felperes által feltenni indítványozott kérdések másrészt arra irányulnak, hogy az adózó pontosan milyen intézkedések megtételére köteles az adókijátszásban való részvétel elkerülése, és az adómentesség érvényesítése érdekében. Az EUB ugyanakkor már rámutatott, hogy annak eldöntése, hogy egy konkrét ügyben a Közösségen belüli termékértékesítés adómentességére hivatkozó adózó jóhiszeműen járt-e el és megtett-e valamennyi tőle ésszerűen elvárható intézkedést, a nemzeti bíróságok hatáskörébe tartozik [C-273/11. sz. (Mecsek-Gabona) ítélet 53. pont]. Erre figyelemmel a felülvizsgálati kérelem befogadása az uniós jog értelmezése érdekében sem volt indokolt.

[31] A felperes a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja is alapján kérte. A Kúria kiemeli, hogy ezen ok alapján akkor kerülhet sor a befogadásra, ha a támadott jogerős határozat és a felhívott kúriai határozat (referenciahatározat) között fennáll az ügyazonosság, figyelemmel a Jpe.I.60.002/2021/7. számú határozatban foglalt kritériumokra is [2/2024. (XII.03.) KK. vélemény 6. pont].

[32] A Kfv.I.35.611/2012/4. számú referenciahatározat alapjául szolgáló ügyben felperes belföldi szolgáltatásnyújtásról kiállított és befogadott számlák után gyakorolta adólevonási jogát, ennek megfelelően a Kúria a referenciahatározatban is az adólevonási jog gyakorlásával, és nem pedig a Közösségen belüli termékértékesítés adómentességével kapcsolatos jogkérdésekben foglalt állást. Ennélfogva a két ügy között az anyagi jogi háttér különbözősége miatt nincs ügyazonosság, így a Kúria az e határozattól való eltérést a befogadás körében sem vizsgálhatta.

[33] A Kfv.I.35.828/2012/8. számú referenciahatározat kapcsán a felperes egyrészt kifejtette, hogy jelen esetben a vevő és a vevő vevője sem követett el adókijátszást, másrészt az adóhatóság túlzott elvárásokat támasztott vele szemben a kellő körültekintés kapcsán. A felperes a referenciahatározat két bekezdését jelölte meg olyanként, amelyektől a jogerős ítélet eltért. Az első megjelölt bekezdésben a Kúria az EUB C-273/11. sz. (Mecsek-Gabona) ügyben hozott ítéletének 50. és 54. pontját idézte, az tehát nem a Kúria jogkérdésben való állásfoglalását tartalmazza, következésképp az attól jogkérdésben való eltérés vizsgálata fogalmilag kizárt. A második megjelölt bekezdést a felperes hiányosan idézte, az teljes terjedelmében így szól: „A Kúria nem ért egyet azon alperesi állásponttal, mely szerint az ellenőrzési kötelezettségét az áru kiszállítása tekintetében a felperes elmulasztotta és alaptalanul bízott a EXW paritásban és a CMR-ek adatainak hitelességében, így nem járt el kellő körültekintéssel. Az S.r.l. a szerződésnek megfelelően az árut elszállította, a CMR-eket a

felperesnek megküldte, nem merült fel olyan körülmény, melyre figyelemmel az iratok hamis voltát a felperes felismerhette volna.” Jelen ügyben ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásának [56]-[58] bekezdéseiben részletesen bemutatta, hogy a CMR-ek hitelessége miért dőlt meg, és a felperesnek ezt miért kellett volna felismernie. Annak vizsgálata pedig, hogy a konkrét ügyben a bíróság helytállóan állapította-e meg, hogy a felperes nem tett meg minden tőle telhető ésszerű intézkedést, nem jogkérdés, hanem egyedi bizonyítékértékelési kérdés. Márpedig e befogadási ok alapján csak akkor van lehetőség a felülvizsgálati kérelem befogadására, ha a jogerős határozat *jogkérdésben* tér el a referenciahatározattól. Mindezek alapján a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján sem volt lehetőség a befogadásra.

[34] A Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti befogadási okot a Kp. 117. § (4) bekezdésében foglalt, a felet terhelő indokolási kötelezettség miatt hivatalból nem vizsgálhatta.

[35] Mindezekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei nem állnak fenn, ezért a befogadást megtagadta.

[36] A felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadása folytán a felülvizsgálat eljárás lezárult, így a Kúria a felperes azonnali jogvédelem iránti kérelmének elbírálását mellőzte.

A döntés elvi tartalma

[37] *Nem indokolt a felülvizsgálati kérelem joggyakorlat egységének biztosítása érdekében való befogadása, ha az ügyben felmerült elvi jelentőségű jogkérdésben a Kúria már állást foglalt, joggyakorlata egységes és kiforrott.*

Záró rész

[38] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes.

[39] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

[40] A végzéssel szembeni további felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. március 13.

dr. Darák Péter s.k.

a tanács elnöke

dr. Stefancsik Márta s.k.

előadó bíró

dr. Márton Gizella s.k.

bíró

dr. Demjén Péter s.k.

bíró

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő